

Woord vooraf:

Het zijn vreemde tijden, deze zogenaamde corona-tijden en dan te bedenken dat ik nog kom uit een tijd dat corona enkel verbonden was met het machtig veel Rodenbach bier drinken dan stevast het volgende

gelald werd: Prosit senior, prosit pro senior(es), prosit corona, ad fundum.

Wandelen is door deze corona-tijden een van mijn favoriete tijdverdrijven geworden. Het geeft mij de kans mijn lichaamsgewicht op peil te houden (tussen den 88 en 90 kg) en het geeft mij gelijktijdig de kans om mijn muziekcollectie, mooi opgeslagen in mijn iPhone, door te struinen en nog eens te luisteren naar muziek waarvan ik vergeten was dat ik die mooi vond/vind.

Het wandelen langs de Maas leert mij ook dat de bevers in de maasgaten nog nooit gehoord hebben van "blijf in uw kot", oftewel "blijf in uw burcht" – het zijn tenslotte Aldeneiker bevers - zij gaan lustig verder met het neerleggen van mooie, gezonde bomen. Nog onder het paragraafje fauna valt op te merken, dat het bestand aan konijntjes om en rond de Maasplassen gedecimeerd is. Heeft de ziekte myxomatose toegeslagen? Ik denk het wel. Myxomatose wordt veroorzaakt door een virus en als het besmet dier niet behandeld wordt, dan leidt de ziekte binnen de 2 weken tot de dood. Waar hebben wij dat nog gehoord?

Wat ook opvalt is dat de mensen meer wandelen, lopen, fietsen, skaten, ... en ik moet vast stellen dat de legging terug is. Dit eigenaardige kledingstuk dat met de opkomst van aerobics-hype in de beginjaren van 2000 de benen van voornamelijk vrouwen teisterde en quasi onmiddellijk GAS-boete van de modepolitie leidde, is terug in en hoe. Waar je in de beginjaren van 2000 nog overgeleverd was aan de soms psychedelische vormen en kleuren van modeontwerpers, - die je ervan mocht verdenken aan geestverruimende middelen te zitten-, zijn de vormen en kleuren nu mogelijks nog vreemder en lelijker. Waarschijnlijk omdat de digitalisering het mogelijk maakt om het met vingerverf gemaakte schilderij van zoon of doch

terlief, gefrustreerd door het te lange thuisblijven en niet naar de kleuterschool mogen, te fotograferen en door te sturen naar bedrijven die jou dit hebbeding de dag erna met een camionette, die net te veel zwarte uitlaatgassen produceert, mooi aflevert, vergezeld van een paar onbruikbare andere dingetjes, die je mee gekocht hebt, om de transportkosten te vermijden. Mensen stop daarmee; doe zoals onze prinses Elisabeth: koop en draag een mooie eenvoudige zwarte legging van het merk RectoVerso van het bedrijf Liebaert in Deinze, een bedrijf dat hoofdzakelijk bekend is vanwege zijn activiteiten in de lingerie; want vergeet nooit: "Drunk people, children and leggings always tell the truth."

Eindigen wil met mogelijke kapsones van muzikanten, die bij de Sjruur komen optreden. Ik kwam op het idee toen de gebroeders Van Dyck (Tom, Peter & Hans) eens te gast waren bij Radio 1 op een zaterdag morgen. De broers vonden de muziek van Goran Bregovic geweldig, ik ook trouwens, maar vermeldden terloops dat ze gehoord hadden dat die Goran zo'n eikel moest zijn in de omgang. Arrogant met kapsones. Als er iets is waar de Sjruur en ik een hekel aan hebben, dan is het aan arrogante muzikanten. Ze zouden nog voor het optreden buiten gewipt worden, mocht dat zo zijn, en de Sjruur zou op zijn sax en ik op mijn Koreaanse gitaar een vervangoptreden spelen met in het repertoire zeker de tune van "Schneekoppe (een merk van Duitse Muesli)". Een stokpaardje van ons dus. Wij zijn al zo'n slordige 26 jaar bezig en werken ons uit de naad voor ons clubje, de muzikanten, de leden en de toeschouwers. En als je dan de groten der aarde op bezoek hebt gehad, zoals Manu Dibango, die als enige vreemde wens blauwe smarties op zijn "rider" had staan; zoals het Rosenberg Trio, waarvan de manager enkel vroeg of wij niet te nadrukkelijk naar de "talenten" van de vrouwen van de muzikanten wilden kijken; zoals Tony Allen die heel beleefd vroeg naar een paar gram "Herbs" en zoals Lilian Vieira van Zuco 103, die zich ongelofelijk mooi schminkte in een spiegelscherf, die uit de Sjruur zijn manicuresetje kwam gevallen ofschoon haar manager naar een wandkastspiegel vroeg, dan vinden wij dat al de toekomstige muzikanten,

sterren of geen sterren, zich een beetje "low profile" mogen opstellen tegen de Sjruur en mij. Dit doen ze trouwens ook allemaal en wij hopen dat dit zo blijft. Wij zijn trouwens nog op zoek naar niet-arrogante, maar wel goede muzikanten voor een optreden in augustus. Volg onze website zou ik zo zeggen.

Wat wel al vast staat is onze jaarlijkse spaghetti-dag op zondag 30/08/2020, wij zijn weer van plan de Kleine Kerkstraat om te toveren in een heerlijk stukje Zuid - Frankrijk met dito spaghetti.

Willy Borkelmans.

Hildegarde.

1973

We zijn een poos lang in de tijd terug gekatapulteed. Noodgedwongen. Ik kan niet zeggen dat ik dit als een straf beschouwd heb, integendeel. Natuurlijk is het niet prettig als je je dochters, zussen, de rest van de familie niet kan, of mag, zien. Maar toch zijn de afgelopen maanden louterend geweest, in die zin dat ik mijn tijd anders heb gebruikt dan de afgelopen jaren. De rust, de lege agenda, geen verplichtingen buiten het werk, ik kon er wel mee leven. Deed het pijn om niet meer wekelijks in de kroeg aan de toog te hangen? Zeer zeker niet. Deed het pijn om niet naar een concert te kunnen gaan. Zeer zeker niet. Als alles een beetje (understatement) stil ligt moet je anders gaan denken, anders gaan handelen, en ik denk dat we dat allemaal wel hebben geleerd. De vaart was plots uit het leven, alles ging aan het tempo van een tennismatch van veertig jaar geleden. Ja hoor, best wel aangenaam. Alhoewel ik er nog een paar jaar van verwijderd ben vond ik deze tijd de perfecte voorbereiding op mijn pensioen. Wanneer ga ik sporten, lezen, niks doen, muziek beluisteren, films kijken? Alles was een ingeving van het moment, plannen was niet nodig. Ik heb tussen nieuwjaar en mei mijn jaarlijkse duizend kilometer kunnen rennen. Mijn jaarlijks fietsquotum van zesduizend kilometer heb ik jammer genoeg nog niet bereikt, dom ongeval en

aan 'den divan' gekluisterd. Wat me zeer verheugd heeft is dat ik het lezen terug heb ontdekt. Waar ik vroeger vier a vijf boeken per jaar las, heb nu mijn leestempo vertienvoudigd. Om het met een kutwoord te zeggen 'leuk'. Het grootste plezier heb ik beleefd aan mijn guilty pleasure- volgens Blokkenhoofdman Ben Crabe bestaat dit niet- de Duitse Krimi. Alles wat er werd aangeboden op ARD of ZDF heb ik geconsumeerd. Soko, Tatort, Wolfsland, Polizeiruf 110, alles, alles alles. Het is zoals een stripverhaal lezen, je weet hoe het begint en eindigt, en toch koop je weer de volgende Asterix of Piet Pienter. Wat me vooral pleziert aan vooral de Tatort-series is de muziekkeuze. Soms hoor je de mooiste Jazz, soms de lekkerste ouwe rock, soms de meeslependste klassieke muziek, zwoele chanson, elk soort muziek komt aan bod. Zo viel me in een Tatort aflevering een mooie song op, live gespeeld in een travestieclub door een nog jonge band. Na wat zoeken kwam ik erachter dit het een nummer was van diva/bas-bariton Hildegarde Knef uit het gezegende jaar 1966. 'Ich bin zu mude um schlafen zu gehen', tekstueel niet al te hoogstaand, maar qua sfeer kan het tellen. Het nummer is te vinden op youtube. Ga naar de versie van Hildegarde Knef, maar ga vooral op zoek naar Egolant, de band die in de Tatort het nummer live bracht. Voor de liefhebbers is de tekst te vinden op het net. Beste muziekliefhebbers, misschien tot binnenkort in De Sjruur, of elders in Maaseik op een evenement van de beste jazzclub van het westelijk halfrond.

rm.

rm.

Frituur
De Tramhalt

Koning Albertlaan 25, 3680 Maaseik
Open 11:30 tot 13:30 en 16:00 tot 23:00
Sluitingsdag: Maandag

Dag vrienden van de jazzpoëzie

Een virus, Covid-19 genaamd

Leeg ogen de straten en de pleinen,
alleen een kat wordt nog gestuurd.
Doelloos wandel ik in het rond,
verveeld kijkend naar gesloten deuren,
mij afvragend wat daarachter speelt.

Samenscholingen zijn verboden
zoals de scholen trouwens ook.
Schichtig op een bankje zitten
terwijl de politiecombi patrouilleert.

In de ziekenhuizen draait men overuren.
Op urgentie heersen haast en spoed,
hoezeer men ook de intensieve bedden telt.
Patiënten lijken juist wel vissen
happend naar wat lucht.

Woonzorgcentra zijn hermetisch afgesloten.
Bezoek wordt niet geduld.
Achter een raam verkommeren oudjes
terwijl Pietje onbarmhartig maait.

Afscheid nemen heel alleen,
geen medeleven of geen troostend woord
enkel met zijn vijven
rondom een kist geschaard.
Zo verdwijnt een geliefde dan al gauw
onder de grond of door de schouw.

Virologen hebben de wetenschap gepacht,
vertellen dagelijks hun gedacht
met statistieken, curves en grafieken
in powerpoints gebracht.

Voorlichting zaait verwarring,
twijfels en vertwijfeling.
In bubbels worden we opgedeeld
en anderhalve meter
is de nieuwe eenheidsmaat.

Evenementen worden afgelast,
artiesten plotseling afgezegd.
Er is geen tijd meer voor plezier.
In cafés vloeit geen druppel bier.

Mondmaskers zijn nu hot en trending.
De bestelling is een ware klucht.
Maar thuis ratelen wel de stikmachines.
Gelukkig wordt er nog genaaid.

En zo beheerst Covid-19 ons dagelijks bestaan
totdat een vaccin het zal verslaan.
Maar als jij en ik dit overleven,
dan zal ik jou een hand
of zelfs een knuffel geven.

Carolius Nonk (juni 2020)

Optreden zat. 10 okt Cajun Moon

973 M

J.J.Cale is de factor die de muzikanten van
Cajun Moon bindt.
Schijnbare eenvoud en "laid back" spelen
maakten hem tot voorbeeld voor grote namen
uit de popmuziek en jazz. De songs van J.J. Cale
worden door Cajun Moon voorzien van eigen
arrangementen. Naast het werk van J.J. Cale
speelt Cajun Moon relaxte muziek die je mee-
neemt naar het diepe zuiden van de US.

Lars Murrer- gitaar, lead voc.
Baldu Theunissen- gitaar
Robert Spronken -toetsen, backing voc.
Jos Vrinssen- drums, percussie
Jules Peters- bas, backing voc.

JOHAN & MARTINE BETTINA
VAN CLEEF
R O U W C E N T R A
Mgr. Koningsstraat 4, 3680 Maaseik
Breeërsteenweg 333, 3640 Kinrooi

PB-PP1B-004554
BELGIE(N)-BELGIQUE

Café Sjrur Live Maaseik

zondag 30 augustus 2020	20.30 u
Spaghetti-dag	
zaterdag 10 oktober 2020	20.30 u
Cajun Moon	
zaterdag 7 november 2020	20.30 u
Peter Hermesdorf Kwartet	
zaterdag 5 december 2020	20.30u
Orlando	

JAZZETTE

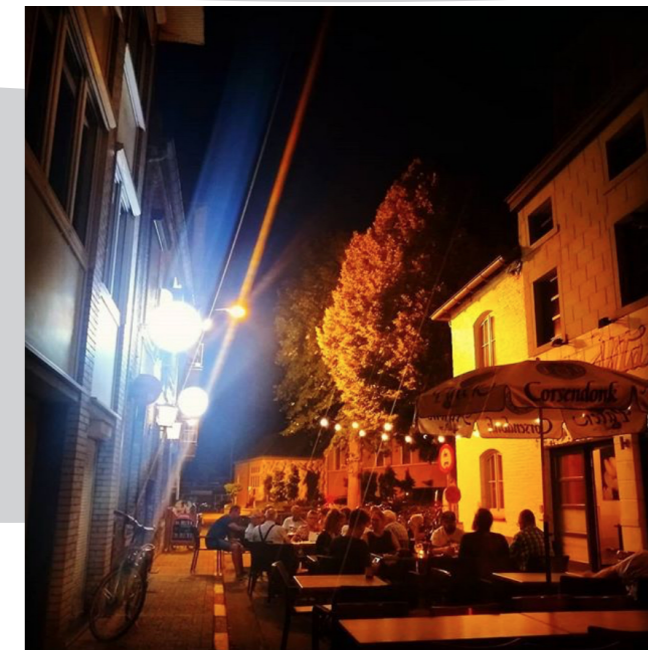

Foto @njemeerten

Sfeerbeeld spaghetti-dag 2019

De Jazzette is een
3 maandelijke
uitgave van
Sjrur Live v.z.w.

colofon

Redactieadres: Torenstraat 3, 3680 Maaseik
www.sjrur.be
e-mail: sjrurlive@gmail.com

Bijdragen: Willy Borkelmans
René Meuris
Carolius Nonk

Foto spaghetti-dag: Anja Meerten

Corrector: Arno Latour
Vormgeving: Paul Brouwers
Uitwerking: Gie Latour

KOEHL & BORKELMANS
Torenstraat 3 B- 3680 MAASEIK

afgiftekantoor
3680 MAASEIK

De Jazzette is een
uitgave van
Sjrur Live v.z.w.
P004554
Torenstraat 3,
B-3680 Maaseik.
Jaargang 20
nr.2 - 2020
VU: Willy Borkelmans
Javanastraat 39
3680 Maaseik